

НА ВРЪХ БОГДАН 2010 г.

За Средна гора тръгнахме с колегата математик Паскал на 11.08. Пътуването до Карлово си беше както обикновено с бързия влак за Пловдив и после с пътническият до Карлово. От там до Копривщица са пуснали от новите електрички с климатик – много са комфортни. На гара Копривщица бяхме по разписание към 14.15. Успяхме да намерим и транспорт до градчето за два лева, че пътят е 12 километра и в тези жеги не ни се ходеше пеша.

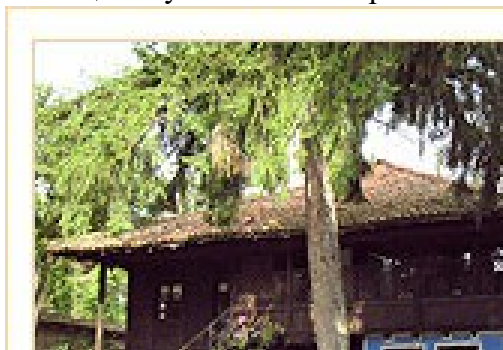
Пристигайки в центъра на Копривщица видяхме колегата Юлия Пулова и веднага бяхме информирани за цени и условия за нощувки. Настанихме се в туристическа спалня Войводенец в стая с баня за по 12 лева на легло. В цялата туристическа спалня други хора нямаше. Въобще впечатлението ми от Копривщица е, че в разгара на сезона хората са малко. Успяхме да разгледаме известните копривщенски къщи на Любен Каравелов, Тодор Каблешков, Георги Бенковски, Димчо Дебелянов, Лютовата и Ослековата къща. Цената на входния билет е 6 лв. за шестте къщи.

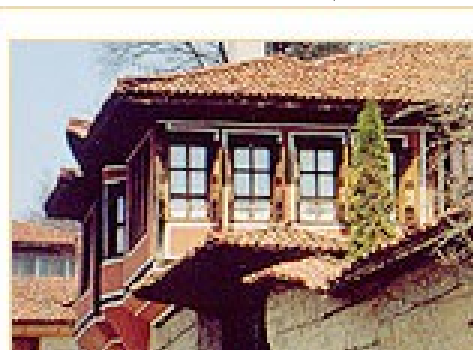
Къща – музей Любен Каравелов

Ослековата къща

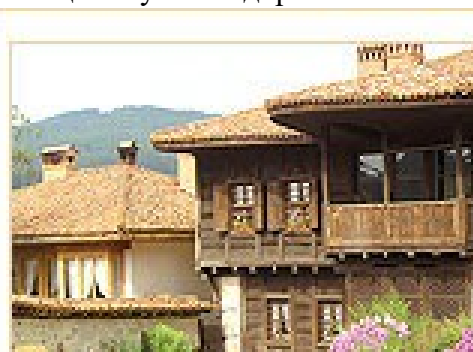
Къща – музей Димчо Дебелянов

Къща – музей Тодор Каблешков

Лютова къща

Къща – музей Георги Бенковски

Строени са в средата на деветнадесети век и то с много пари!

Вечерта проучихме маршрута за следващия ден и разгледахме най-подробно градчето Копривщица.

Сутринта към 8.15 тръгнахме в посока юг към град Стрелча, по десния бряг на река Тополница (тази, която минава през градчето) и след мандрата „Дядо Либен” има указателни табели и от там тръгва маркировка бяло, червено, бяло, която води по черен път, удобен за високопроходими автомобили. След около половин час пътят завива на ляво по течението на Крива река.

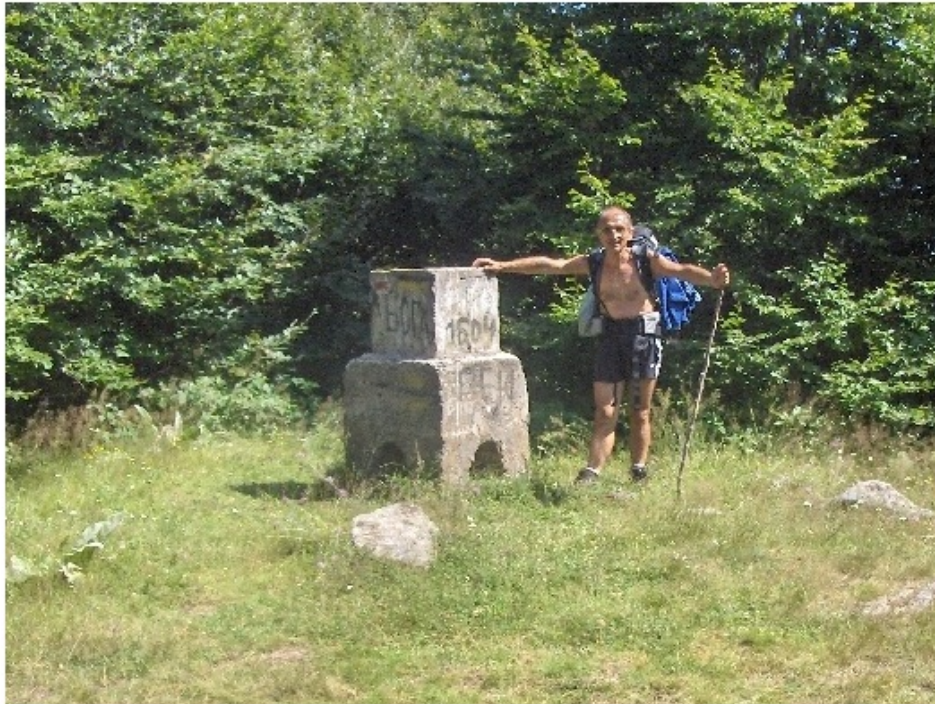

Покрай пътя има много джанки, вече узрели, а други още зелени. Намират се удобни места с много плитки вирчета за разхлаждане от жегата. Неусетно стигаме до Гацова чешма, където има малко заслонче, в което двама човека могат да пренощуват, ако си носят спални чували. След това пътеката изоставя пътя, който също стига до хижа Богдан, и започва да се изкачва стръмно през гората.

Тук се появиха малините, които доста забавиха темпото, а и ние им се нахвърлихме като не видели. Малко преди хижата пътеката се събира с пътя и излиза на голяма хубава поляна. Там има две клетки на М-тел и Глобул и изоставената хижа Богдан. В близост е новопостроеният заслон, който може да подслони няколко човека в хубаво време. Тук се намира и чешмата Плачков кладенец, от където извира Крива река.

От изоставената хижа маркировката червено, бяло, червено се разделя на две. Едната пътека излиза на връх Богдан, а другата по черен път го обикаля от юг. Ние покорихме връх Богдан (1604 м.н.в.), който вече е обрасъл и никакви гледки не се разкриват, както пишат по справочниците.

След върха пътеката се спуска през голяма поляна, от която имаше добра видимост към Стара планина (виждаха се върховете Баба, Вежен и облаците над вр. Ботев), Тракийската низина и Родопите. Продължихме по билото на изток като скоро пътеката от върха се събира с тази, която го обикаля от юг. Малините продължаваха да ни съблазняват, но вече не бяхме в състояние да ядем повече. Стигнахме до отклонението за двете хижи – в ляво „Средногорец“ и в дясно „Чивира“. Опитът ни да намерим пътеката за хижа „Чивира“ ни коства най-малко два часа лутане и накрая подвихме опашки и се насочихме към хижа „Средногорец“. След 11 часов преход благополучно пристигнахме. Ако някой може покрай тия малини и с тази маркировка да го вземе за по малко време (в справочниците го дават 5-6 часа) добре, ние успяхме за толкова.

Хижа „Средногорец“ е хубава, има черен път от село Богдан, електрифицирана, с бани, телевизори и безжичен интернет. Обхват на мобилен оператор няма! Интернет страницата е: www.srednogorec.com – има и работеща веб камера! Хиждарят е нов и разтропан. Стаите със собствена баня и телевизор са по 15 лв. на легло, тези с телевизор и с баня на етаж са по 13 лв., а на тавана без никакви екстри - по 10 лв. На тавана има шест стаи с по две и три легла и още десетина легла в коридора водещ към стаите. За всичко това ще има само една тоалетна с баня, но тя беше в ремонт. Ние

спахме в най-евтините стаи на тавана и хижарят ни отвори една баня на долния етаж, така че се окъпахме с топла вода. Накрая ни взе по 8 лв., че Паскал извади карта на БТС. Вечерта гледахме звездния дъжд, но имаше облаци и лампите на хижата пречеха.

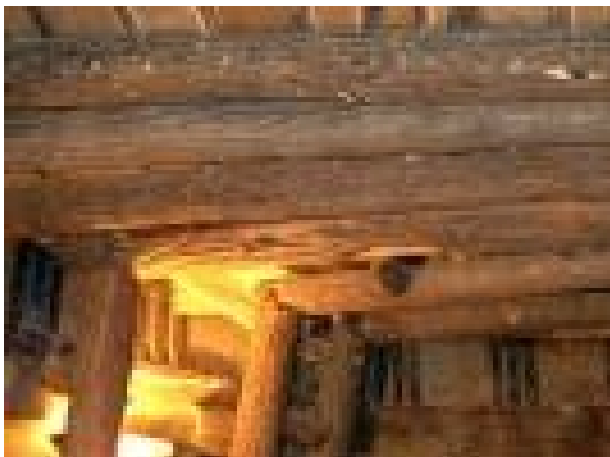
На другия ден тръгнахме към хижа „Чивира” и за няма и час бяхме там по пътя свързващ двете хижи. Колегата Паскал реши да се върне по пътеката от х. „Чивира” към връх Богдан и да разбере къде сме се объркали предния ден. Това му отне два часа, но се върна удовлетворен. Оказва се, че два кола от маркировката са счупени и е било невъзможно да ги видим – лутането предния ден е било неизбежно.

За тези, които от връх Богдан искат да слязат на хижа „Чивира”, е необходимо да знаят следното: след върха билният черен път през поляните с хубав и широк изглед слиза на маркираната с колове пътека; ако се ползва този път за разклонението за хижа Чивира трябва да се направи малко връщане на югозапад; пътеката за Чивира е в посока изток – югоизток, има указателна табела; после се тръгва по широкия път, но да се гледа по-малко в малините и повече на ляво, за да се забележи кол, скрит зад дръвче; пътеката за Чивира се отделя от пътя и върви в началото право на изток, докато пътят завива на юг. Тръгнете ли по коловете, вече трудно ще се объркате – минава се покрай няколко изворчета, гора, поляна и голяма гора, през която е слизането към хижата.

Хижарят на хижа „Чивира” е нов, от две седмици, и още не е имал посетители. Чудеше се каква цена да сложи, но няма да е повече от 6-8 лв. Стаите били хубави и запазени. Столовата е голяма и чиста. Самолетът пред хижата е подарък от Добри Джуров и е пренесен с въртолет. Хижата е строена от военния завод в Сопот. Сега има нов собственик.

Продължихме по черен път към ваканционния комплекс „Бело Камне”, където пристигнахме след два часа. От там до село Старосел поне в началото пътят е асфалтов, после става много лош. Тук темпото на движение на колегата Паскал спадна рязко, но това беше добре дошло за мен, защото в тази жега се чувствах много изморен. Все пак към 16.30. часа стигнахме до тракийския култов храм. Могилата е внушителна, но ако се възстанови напълно ще е нещо много атрактивно. Цената за вход е три лева, но си струва да се види.

Докато вчера преядохме с малини, то днес изкушението беше къпини – едри и сладки. Продължихме покрай прочутата Винарна на 1.5 километра от Старосел, където има хотелче, ресторант, басейн и зала за дегустации, оформена като тракийска гробница.

Към 19.00 вече бяхме в кръчмата на Старосел и хапнахме на хладно. За менюто по време на похода не пиша нищо, защото съвпадна с Богородични пости и направо си беше скромничко.

Бяхме изпуснали всички възможности за придвижване към гр. Пловдив или Карлово и на мен ми дойде налудничавата идея да се придвижим до най-близката гара Черничево и там да чакаме влака, който минава сутринта към 5.50. Това означаваше още 15 километра след изминатите вече може би към 25. Поне на Паскал, с ходенето да проучва пътеките, може би му се беше събрало и повече, но той се нави и тръгнахме. Един автобус помогна малко и към 23 часа бяхме на ж. п. спирка Черничево (намира се между гарите Долна махала и Хисар). Тук вече условията за гледане на звезден дъжд бяха идеални. Мястото е прилично за преспиване – няма никакви хора, никакво

осветление, няма вода, няма пейки, няма нищо, но има място за подслоняване при евентуален дъжд.

На четвъртия ден сутринта с влака с прекачване в Долна махала, Карлово и Тулово, пристигнахме в Търново без изненади. Като цяло разработихме интересен маршрут в Средна гора, характерен с това, че е изключително безлюден. По целия път от град Копривщица до село Старосел не видяхме други туристи. На хижа Средногорец имаше два джипа – семейства с деца и трима мотористи. Маркировката, особено след връх Богдан, не е особено добра и в мъгла и лошо време може да създаде проблеми.

И накрая едно уточнение, настоящият пътепис не е литературно произведение, а помощен материал за тези, които са решили да посетят тази част на Средна гора, така че бъдете снизходителни към автора.

11-14. 08. 2010 г.